Jargon

Als opa is het soms wat zoeken om de namen van kleinkinderen en hun vriendjes uit elkaar te houden. Zeker als ze Aron, Roan, en Arno heten, Ik weet niet of de laatste genoemd is naar de frontman van TC matic, benoemd tot *Chevalier des Arts et des Lettres* wellicht wegens zijn poëtische ontboezemingen zoals daar zijn 'Yé Yé!' en 'Olalala'. Maar kindernamen, dat lukt nog best in vergelijking met het hele zwik van afkortingen en termen uit het onderwijs die tegenwoordig het geheugen van de oudere medemens teisteren.

Waar is de tijd dat men een richting koos, en dan *moest* je een aantal vakken volgen, dat wil zeggen, je ging naar de les waar een prof eigenhandig op een bord schreef, wat je rustig kon noteren. Gedrild tijdens oefensessies en labo's legde je daarna examen af waarvoor je al of niet geslaagd was in de eerste zit, eventueel na een langdurige deliberatie waarbij er over jouw 'geval' beslist werd. Misschien was er uitstel tot september, en als dat ook nog niet lukte, dan moest je bissen.

Tegenwoordig *kies* je opo's met ola's, nadat je de ECTS fiches ervan aandachtig hebt gelezen op de website met onderwijsaanbod van de KU Leuven (mét spatie en zónder puntjes). Je woont dan eventueel een aantal contactmomenten bij, waar hoog opgeleide techniekers de prof helpen zijn presentatie op het scherm te toveren. Na de respectievelijke eva's kom je in het aaibare gezelschap van Schrödinger's kat in een quantumfysisch onzekere toestand waarbij je niet echt slaagt maar ook niet echt zakt. Je gaat gewoon door met windowshoppen en zo hop je sjokkend tot in een derde jaar waar je onderwijsleeractiviteitsgewijs twitterend voor een permanente eva van één of andere opo, ondertussen werkt aan een eva van een opo uit het eerste jaar toen facebook nog hip was. Je kan dan maar beter goed gestudeerd hebben voor een opo kansrekening of een aantal contactmomenten meegemaakt hebben van een vtk-opo ('vrij te kiezen opo', het is zo besmettelijk dat je na een tijdje zelf begint afkortingen uit te vinden) over speltheorie, om jouw credit-chips oordeelkundig in te zetten op de tafels van het diploma casino. Hoewel het ook weer niet echt een kansspel is want waar kan je nog het dubbele van je inzet terugverdienen?

Bah, zo erg is dat toch niet, zal je zeggen, en inderdaad, nieuwe zakken, vergen nieuwe wijn. Hoewel in deze, de nieuwe beleidsmakers misschien eerbiediger met nieuwe vaten kunnen vergeleken worden, maar het resultaat blijft hetzelfde: vermits holle vaten hard klinken moeten ze gevuld worden met nieuwe wijn. Oude wijn overgieten zou zonde zijn van de wijn. Maar toch die oude wijn was zo vertrouwd. Gerijpt door de jaren, en de tranen die hij achterliet op het glas waarin hij rondgewalst werd, waren zo heel herkenbaar. Maar oude wijn kan ook verzuren. 'Een nieuwe lente, een nieuw geluid' dat schreef Gorter, maar hij voegde er wel aan toe 'Ik wil dat dit lied klinkt als het gefluit/ Dat ik vaak hoorde voor een zomernacht/ In een oud stadje, langs de watergracht'.

Studeren, op welk niveau dan ook, doe je meestal om te overleven. Logisch. We zijn al een tijdje het stadium van jacht en visvangst ontgroeid en overleven is nu eenmaal wat ingewikkelder geworden. Je kan bijvoorbeeld kiezen voor een professionele bachelor. Dit verwijst duidelijk naar een beroep waarmee je een inkomen kan verwerven. Daarmee koop je eten, een computer, en een smartphone en zo kan je overleven. Daarnaast heb je ook een academische bachelor, zeg maar de vroegere universitaire carrière, op weg naar een 'hoger doel': het verzetten van de grenspaaltjes van het menselijke kennen en weten. Voor wie dat kiest: zorg dat je niet verdwaalt in de tochtige straatjes van de banaba's, manaba's en manama's, maar verzilver je queeste met een doctoraat. Verlost van POCs moet je je dan vooral de W&T regeltjes van de ADS eigen maken, aangevuld met de facultaire regeltjes van de FDC, en vooral publiceren in tijdschriften met hoge ISI IF, en dat rapporteren aan de BC en de EC. Voor je de tekst naar de drukker draagt kijk je best na of de faculteit of het departement ondertussen niet van naam veranderd is. Als je dan als postdoc nog wat blijft rondwaren, hopelijk als een AAP, BAP, ZAP of als je meer geluk hebt een BOF, wees dan op uw hoede als je wil steunen op de kennis van de studenten, want de leerstof die jij te vermalen kreeg is ondertussen al tien keer veranderd en aangepast. Wat je als minimale kennis veronderstelt, is misschien al tot een bijkomende, minder belangrijke vaardigheid verworden. Hoewel een zekere cyclische trend kan waargenomen worden, is het toch best je even te informeren.

Binnen ongeveer 26.000 jaar zal onze aardas weer richting Poolster wijzen, maar of ons universitair onderwijs er dan nog hetzelfde zal uitzien is maar zeer te betwijfelen. Naast wetenschappers zijn kunstenaars en poëten degene die als eersten de toekomst aanvoelen. En Bob Dylan wist het al een tijdje vóór Arno: *The times they are a changin'*.

Adhemar